

Ministerie van Justitie

Directoraat-Generaal Preventie, Jeugd en Sancties

Directie Sanctie- en Preventiebeleid

Postadres: Postbus 20301, 2500 EH Den Haag

De Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten Generaal
Postbus 20018
2500 EA AMSTERDAM

Bezoekadres

Schedeldoekshaven 100
2511 EX Den Haag
Telefoon (070) 3 70 71 31
Fax (070) 3 70 90 11
www.justitie.nl

Onderdeel	Directie Sanctie- en Preventiebeleid
Datum	12 februari 2007
Ons kenmerk	5468021/07/DSP
Uw kenmerk	2060705700
Bijlage(n)	één
Onderwerp	Kamervragen De Pater- van der Meer inzake de VOG voor vrijwilligers

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden. Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

In antwoord op uw brief van 22 januari 2007, met nummer 2060705700, beantwoord ik hierbij de vragen van lid De Pater - Van der Meer (CDA) van uw Kamer zoals aangegeven in de bijlage bij deze brief.

De Minister van Justitie,

Antwoord van de Minister van Justitie op de vragen van het lid De Pater - Van der Meer over de verklaring omtrent gedrag voor vrijwilligers (ingezonden 22 januari 2007, nr. 2060705700)

1

Hebt u kennisgenomen van het bericht waaruit blijkt dat de Vereniging Nederlandse Organisaties Vrijwilligerswerk (NOV) voorstelt om alle vrijwilligers die met kinderen werken te verplichten een Verklaring Omtrent het Gedrag (VOG) te overleggen? 1)

Ja.

2

Ziet u, mede gelet op uw brief d.d. 9 januari 2007 2) over de VOG voor zedendelinquenten, mogelijkheden voor een wettelijk kader waarin dit geregeld zou kunnen worden? Deelt u de mening dat wetgeving hieromtrent effectief kan zijn om ontucht met minderjarigen te bestrijden?

Het is in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van een organisatie zelf om te voorkomen dat kwetsbare personen binnen hun organisatie het slachtoffer worden van een misdrijf tegen de zeden. Deze verantwoordelijkheid wordt, zoals ik eerder heb geconstateerd, ook door deze organisaties opgepakt. Zij kunnen ook nu, zonder wettelijke plicht, door hun (aanstaande) medewerkers een VOG laten aanvragen. Deze VOG-aanvragen worden door het Centraal Orgaan Verklaringen Omtrent Gedrag zonder meer in behandeling genomen.

Zoals ik in mijn brief van 9 januari 2007 heb gemeld, heb ik op basis van de quick-scan geconcludeerd dat zonder nader onderzoek een uitbreiding van een wettelijke plicht voor de betreffende sectoren niet is aangewezen. Zonder zulk nader onderzoek staat de evenredigheid en daarmee de noodzaak van de maatregel vast. De VOG kan niet dienen als hét middel om zedendelicten te voorkomen.

De groep waarvoor het vragen van een VOG zou moeten worden verplicht, is bovendien moeilijk definieerbaar. Een ieder kan immers besluiten een bedrijfje, een vereniging of een stichting op te richten, gericht op activiteiten voor kinderen of andere kwetsbare groepen. Doordat in de wetgeving niet alle gevallen kunnen worden voorzien, kan de indruk worden gewekt dat de wetgever seksueel misbruik in bepaalde sectoren minder belangrijk vindt dan in andere sectoren. Wanneer tot een wettelijke plicht zou worden besloten, zal deze niet of nauwelijks handhaafbaar zijn. Dit leidt dientengevolge tot schijnveiligheid. Daarom is het belangrijker dat organisaties hun verantwoordelijkheid nemen en dit uitdragen.

3

Zijn er andere mogelijkheden, zoals een gedragscode op te stellen door de NOV zelf, die een zelfde effect zouden kunnen hebben? Is het mogelijk dat organisaties die niet bij de NOV zijn aangesloten wel onder de gedragscode vallen?

Het zoveel mogelijk voorkomen van (seksueel) misbruik van kinderen en andere kwetsbare personen, zoals gehandicapten, is van het grootste belang. Dit zal pas effectief zijn indien organisaties een mix van maatregelen nemen. De VOG kan daarvan een onderdeel zijn en is slechts één van de maatregelen in die mix. Een gedragscode op te stellen door het NOV waarin maatregelen zijn opgenomen die organisaties kunnen dan wel moeten nemen om (seksueel) misbruik te voorkomen, kan zeker bijdragen. Andere organisaties die niet zijn aangesloten bij het NOV kunnen dezelfde gedragscode hanteren.

Uit de contacten met de in mijn brief genoemde organisaties blijkt dat deze vrij ver zijn met het beleid om ongewenst gedrag te voorkomen. Scouting Nederland heeft bijvoorbeeld in haar statuten de VOG verplicht en andere maatregelen genomen. De instrumenten die onder meer bij de Scouting zijn ontwikkeld, zouden kunnen worden gedeeld met andere organisaties. De bereidheid van deze organisaties om samen te werken is groot. Ik heb contact met deze organisaties en zal in overleg met mijn ambtsgenoten van VWS en OC&W en die organisaties bezien in hoeverre de overheid deze ontwikkelingen kan faciliteren.

4

Wie is verantwoordelijk wanneer in het kader van vrijwilligerswerk toch ontucht voorkomt, terwijl er een VOG is overlegd? Is dit anders wanneer de verplichting van het overleggen van een VOG wettelijk worden vastgelegd?

Het is uiteraard de persoon die ontucht pleegt, die verantwoordelijk moet worden gesteld. Of naast die persoon ook anderen door de rechter verantwoordelijk zullen worden gehouden, is afhankelijk van de concrete omstandigheden van het geval. De VOG geeft geen garantie dat houder na de afgifte ervan geen (zeden)delicten pleegt. De VOG wordt namelijk verstrekt op basis van het geldende beleid, in aanmerking genomen het justitieel verleden van die persoon ten tijde van de aanvraag.

Daarom is het van belang dat organisaties hun verantwoordelijkheid nemen en aanvullende maatregelen treffen, voor zover ze dat al niet hebben gedaan, om zoveel mogelijk te voorkomen dat ontucht met bijvoorbeeld kinderen plaatsvindt. Dit geldt ook wanneer de verplichting van het overleggen van een VOG wettelijk zou worden vastgelegd.

1) NRC Handelsblad, 13 januari 2006

2) Kamerstuk 30 800 VI, nr. 40, vergaderjaar 2006-2007